

V duši spokojni sem kot brodolomec, ki v skalah otoka,
 kamor zanese ga val, hipoma spet prepozna
 rodno deželo mladosti; pa nič se ne čudi; in pôlmrak
 vse bolj jasni mu stezò — bajni, otroški svet! —
 stèzo, ki spet sem izbral jo postaran in beden, a vendar
 venomer bolj razvnet — obotavljiv vse bolj,
 kajti ta pot vodi v noč — da privede me k skrivni nevesti,
 kjer hrepenenja izbruh čaka me slednji hip,
 da drug drugemu bova ljubezenski dar skrivnosti —
 noč z radóstjo v očeh, noč tam onstran noči!

J. V. Foix

POGOSTO Pogosto vidim se: grem skoz samote
 VIDIM SE... v antični tuniki potrť in sam,
 prek trat neznanih grem, čez škrlilja gmote,
 skoz brezna, ki me vlečejo drugam.
 In pravim si: Skoz kakšne davne kraje
 — pod mrtvim nebom — preko kakšnih trat
 ves zmeden tavaš? Kam opotekáje,
 h kateri zvezdi čudo greš iskat?
 Sam, sem nesmrten. Kraj vsenaokrog
 je izpred tisoč let; vse mi je znano,
 sem kot domá; naj grem v puščavo, v log,
 pa na snežnik — v vsem prepoznam poljano,
 kjer sem že bil, in past, ki v njej me Bog
 drži. Ali hudičevo ukano.

BILI SMO TRIJE, Bili smo trije, v trgatvah somráčnih skrivači,
 BILA SVA DVA, S pátoko v rôkah in z morjem v očeh,
 BIL SEM SAM, Ko v sóli gozdov se kadi po žlebeh
 BILI SMO NIHČE In otroško ihtenje praskeče v globači.

Bila sva dva, na zvezdni skali stojé,
 Brez puščíc in brez prače srce krvavi,
 Ko pušče goré in smola ihti
 Po skritih lužah, kjer se svetilke plásté.

